

THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC IN PERIOADA
16 DECEMBRIE 2020 - 3 IANUARIE 2021

Vineri 18 Decembrie :

TAINA SFANTULUI MASLU 6.00 PM

Sambata 19 Decembrie :

Sfanta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Duminica 20 Decembrie:

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Serbarea de Craciun a Scolii Duminicale 11.30 AM

Joi 24 Decembrie: Ajunul Craciunului

Priveghere (Vecernie, Litie si Utrenie) 6.00 PM

Vineri 25 Decembrie: NASTEREA DOMNULUI

Sfanta Liturghie 9.00 AM

Concert Traditional de Colinde :

ROYA si corul Bisericii Sf. Nicolae 11.30 AM

Sambata 26 Decembrie: SOBORUL MAICII DOMNULUI

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Duminica 27 Decembrie: SFANTUL STEFAN

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Cateheza „Sfanta si Dumnezeiasca Liturghie” 11.30 AM

Joi 31 decembrie:

Vecernie si Acatistul Mantuitorului Hristos 6.00 PM

Vineri 1 Ianuarie 2021: SFANTUL VASILE CEL MARE

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Te Deum la inceputul Anului Nou 11.30 AM

Duminica 3 Ianuarie:

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

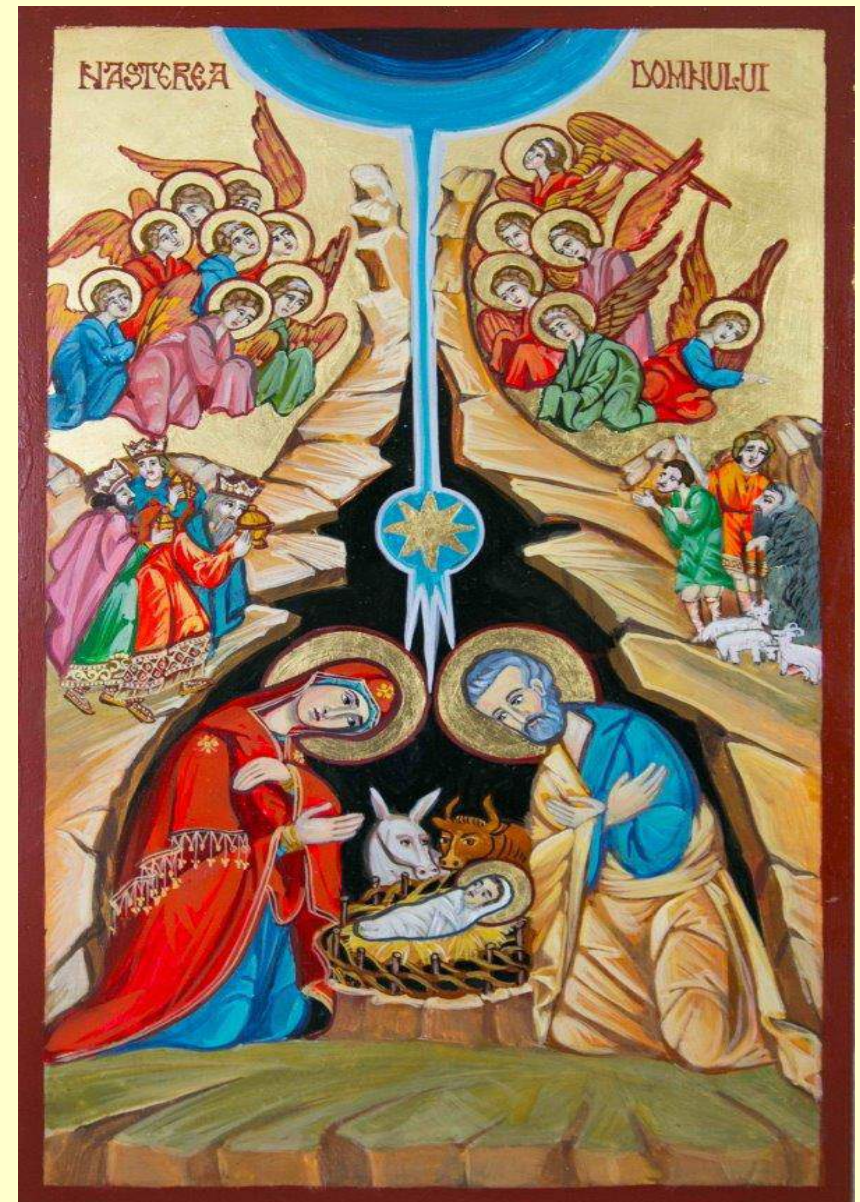
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

PREDICA LA NASTEREA DOMNULUI A SFANTULUI TEOFAN ZAVORATUL

*Ne bucuram sau nu ne bucuram in ziua de astazi?
Iata piatra de incercare prin care se arata daca
suntem in legaturile cuvenite cu
Domnul ce S-a nascut*

Acum este vremea nu pentru invataturi, ci pentru slavoslovire, nu pentru povete, ci pentru multumire, nu pentru a propune lectii, ci pentru a vadi bucurie. Deci, cu recunostinta sa dam slava Domnului si sa ne bucuram intru numele Lui cel sfant. **Slava negraitei Tale milostiviri, Doamne, care nu ne-ai parasit in caderea noastra amara!** Slava nesfarsitei Tale intelepciuni, care ne-a intocmit un chip de mantuire atat de minunat! Slava proniatoarei Tale purtari de grija pentru noi anume, care ne-a chemat sa fim partasi harului Tau rascumparator! Veniti sa-L marim pe Domnul, care a cautat spre smerenia robilor Sai!

Ingerii dau slava, si nu pentru ei insisi. Intre cer si pamant proptind picioarele lor, ei ba se intorc spre cer, ba se apropie de pamant; vazand in cer slava, iar pe pamant pace si bunavoire, **nu pot sa tina in ei cantarile de lauda, care le scapa fara voie.** Si atunci cum sa ne infranam de la cantarile de lauda noi, de vreme ce in Nasterea lui Hristos totul e pentru noi? Iata, se gateste jertfa de milostivire – Mielul lui Dumnezeu, care va sa fie injunghiat pentru a noastra mantuire! Iata, se pogoara din cer painea vietii, ce va sa daruiasca viata lumii! **Iata, Domnul, ca un pastor, pleaca dintru inaltime si, lasand cele noua oi – soboarele ingeresti, S-a**

pogorat cautand-o pe una singura – omenirea ratacita, pentru ca, luand-o pe umerii Sai, sa o aduca mantuita la Tatal Sau!

Asadar, *n-ai odihna, Doamne, caci vii la mine cautandu-ma pe mine, cel ratacit.* A saptea zi Te-ai odihnit de lucrurile facerii, iar de lucrurile mantuirii nu Te odihnesti, ci *de la inceput si pana acum lucrezi – si Tu, si Tatal Tau.* Atunci, cautandu-l in rai pe Adam cel cazut, l-ai chemat, zicand: “*Adame, unde esti?*” Adam s-a ascuns in desis – *in dragostea lui de caderea sa.* Acum Tu Te pogori chiar in adancul caderii noastre ca sa-i chemi inapoi pe cei ce au indragit acest intuneric.

O, Doamne, cheama-ne inapoi si pe noi! Insa da-ne sa nu ne ascundem, ci sa ne deschidem cu inima si sa iesim in intampinarea Ta, fiind gata sa raspundem la orice:

“Iata-ne! Suntem neputinciosi si slabanogiti: ia-ne, tamaduieste-ne, vindeca-ne. Iata mintea – acest grumaz de fier si frunte de arama: ia-o, fa-o praf inaintea fetei tale si salasuieste in ea deprinderea supunerii cu smerenie fata de cuvantul tau cel dumnezeiesc si de adevarul Tau. Iata inima pofticioasa, aceasta femeie cu scurgere de sange, din care curg necontenit siroaie de pofte necurate: ridica-ne la atingerea de Tine, ca sa inceteze curgerea acestui sange. Iata sufletul, care a uitat de Tine si numai cu gusturi pamantesti se hraneste: da-ne sa ne intoarcem in bratele Tale, simtind dulceata lor si sa ne veselim la masa Ta, ca sa uitam de toate aceste roscove, care nu hranesc, ci doar intarata gustul si chinuie printr-o sete care nu este nicodata potolita. Atunci si noi vom aduce Tie, Celui ce Te-ai nascut, aurul cunoasterii curate, fara amestec strain, a adevarurilor Tale, smirna – omorarea de sine fata de pofte si de patimi si tamaia – nazuinta catre cele de Sus si indulcirea doar de cele ceresti”.

O, de ar fi asa! Cine ar putea infrana cantarea noastra de lauda, de recunostinta si bucurie? Cum sa nu se bucure cel ce poarta izvorul bucuriei, in inima sa? **Ingerul nu le spune pastorilor: “Bucurati-va!”**, ci le spune doar: **“Va binevestesc bucuria ce va sa fie”**. Pentru ce sa-i spui: **“Bucura-te!”** celui ce n-a gustat inca bunatatile imbucuratoare? Si dupa ce L-au vazut pe Domnul, ei s-au intors, slavind si laudand pe Dumnezeu, nu bucurandu-se. Ei puteau sa nu se bucure, deoarece nu gustasera inca din bunatatile aduse de Cel nascut – dar este cu putinta, este de iertat ca cineva dintre noi sa nu se bucure?

Ne-am obisnuit sa ne facem urari de bine cu prilejul acestui praznic. In ele se poate ascunde, inasa, o amara mustrare pentru noi. A te bucura sau a nu te bucura in aceasta zi – iata piatra de incercare prin care se arata daca suntem in legaturile convenite cu Domnul ce S-a nascut! Doar am fost deja chemati, ne-am apropiat de El si am fost primiti de El. **Noi suntem ai Lui si El al nostru, asadar tot ce este al Lui este si al nostru.** Iar ce este al Lui aduce negresit pace si bucurie. Ca atare, pacea si bucuria trebuie sa fie starea obisnuita a duhului nostru – si asta intotdeauna, mai ales in zile ca cea de acum!

Iata cat de multi suntem acum aici. *Sa intram in constiinta proprie si impreuna cu ea sa ne dam raspuns la intrebarile urmatoare.*

Care dintre noi este atat de bucuros ca intemnitatul care a primit libertate dupa un indelungat chin in temnita

inabusitoare si intunecoasa? *Si totusi, asa ar trebui sa ne bucuram toti in Hristos Iesus, pentru ca in El primim libertate din nesuferita temnita a minciunii, pacatului si gusturilor pamantesti. Daca nu exista simtamintele unei asemenea bucurii, atunci, ia vedeti, asta nu se intampla oare pentru ca ne aflam inca in legaturi si in temnita?*

Care dintre noi este la fel de bucuros ca un mostenitor caruia i s-a inapoiat mostenirea pierduta fara nadejde de intoarcere si i s-a dat in stapanire deplina? *Si totusi, asa ar trebui sa ne bucuram cu totii in Hristos Iesus, fiindca in El am fost chemati la mostenire nestrictioasa, nevestejita, pastrata in ceruri pentru noi! Daca nu exista simtamintele unei asemenea bucurii, atunci, ia vedeti, asta nu se intampla oare pentru ca nu ne-am invrednicit inca sa primim mostenirea aceasta?*

Bucuria nu este un simtamant care tine de vointa. Cel ce, intrand in impartasire cu Domnul, a gustat din toate bunatatile Lui, acela *nu poate sa nu se bucure*, iar cel ce, instrainandu-se de Domnul, nu a gustat din bunatatile acestea, oricat l-ai chema la bucurie, nu-l vei putea face sa se bucure. **Asa ceva ar fi la fel cum i-ai zice unui orb: “Vezi!”, unui surd: “Auzi!”, unui lipsit de picioare: “Umbla!”**

Si atunci, ce sa facem aceia dintre noi care am cazut in randul acestora din urma? Sa nu ne bucuram? Si atunci, sa nu ne fie praznicul praznic? Nu, ci sa ne silim sa ne bucuram si noi in rand cu ceilalti. **Sa ne bucuram pentru neamul nostru, ca i s-au pregatit asemenea bunatati. Sa ne bucuram pentru ceilalti frati ai nostri, ce s-au invrednicit deja a se impartasi de ele. Sa ne silim a ne bucura si pentru noi insine, pentru ca si noua ni s-a lasat nadejdea de a le primi – si indata sa ne silim a ne trezi si ravna noastra cea adormita si amortita.**

Iata, toti sunt la ospatul Domnului – petrec si se veselesc!

Iar noi ce, ne suntem singuri vrajmasi, ca sa nu mergem acolo? Sau intrarea ne este, cumva, inchisa? Sau, cumva, nu ne vor primi? Sau ne vor micsora cu ceva partea? Nu... pe toti ii imbie Domnul cu toate – numai sa vina fiecare in felul aratat si va primi totul si va primi bucurie atat de nestramutata, incat nimeni nu i-o poate lua. Amin!”

Nasterea Domnului - Sfantul Ioan Maximovici

Hristos Se naște, slăviți-L!

*“În taină Te-ai născut în peșteră, Mântuitorule,
dar cerul, ca o gură, tuturor Te-a propovăduit,
steaua arătând-o!”*

Fiul lui Dumnezeu S-a pogorât pe pământ și S-a întrupat în liniște și fără zarvă. Așa cum picătura de rouă cade peste țarină, la fel puterea Celui Preaînalt a umbrit-o pe Preacurata Fecioară și S-a născut de la ea Mântuitorul lumii.

Dar lumea n-a observat măreața lucrare înfăptuită de Dumnezeu. Oamenii erau ocupați fiecare cu treburile lui, atenția lor era îndreptată spre grijile zilnice și spre zgomotoasele întâmplări ale lumii.

Roma își consolida stăpânirea asupra popoarelor și puterea de stat. Grecia dezvolta artele și se deda unei subtile înrobiri a

cărnii. Popoarele orientale se străduiau să găsească în manifestările naturii răspunsuri la toate întrebările spiritului. Iudeii doreau fierbinte eliberarea de sub puterea străină și așteptau izbăvitorul în persoana lui Mesia – împăratul pământesc. Însă treburile cotidiene nu-i mulțumeau pe oameni, chiar când aveau spor.

Tot mai tare se auzea „dorul duhului” după adevăr și se simțea că lumea, împotmolită în deșertăciune și în vicii, se îndrepta spre pieire. Nu doar iudeii așteptau un izbăvitor, dar și cei mai vrednici dintre păgâni erau în așteptarea cuiva care să mântuie lumea de la pieire. Dar fiecare își închipuia în felul său venirea acestuia și, fiind ei înșiși trupești, nu se puteau gândi la ceva duhovnicesc. Iudeii cer semne, iar elinii caută înțelepciune.

Și nimeni nu aștepta un Mântuitor blând și smerit cu inima, acoperit nu de slavă pământească, ci cerească. Și tocmai așa a fost „Cel ce voia ca toți să se mântuiască și să ajungă la cunoștința adevărului”.

Nu cu o putere din afară sau prin trufașă înțelepciune a venit El să domnească peste popoare, nu „înfricoșând cu năluciri” [rugăciunea de sfințire a apei], ci în chip de rob a venit Mântuitorul, ca să ia asupra Sa păcatul lui Adam, să poarte pe umerii Săi povara omenească, fiind gata să primească pe fiecare. Fiul Omului n-a venit ca să i se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți (Marcu 10,45; Matei 20, 28).

Potrivit cu aceasta, El Se naște în peșteră, într-un mărunț orașel, în care familia bogată doar în virtuți a săracului dulgher, dreptul Iosif sosise pentru perioada recensământului. Nimeni dintre pământeni nu-și închipuia că într-o asemenea sărăcie va apărea Izbăvitorul și că astfel va veni la oameni Cel Ce împărătește peste toate fapăturile. Și însuși voievodul lumii de atunci, mândrul potrivnic al lui Dumnezeu, diavolul, se văzu înșelat și nu îl recunoscă în Cel născut pe Acela pe Care îl pizmuisse pe când încă era înger. Taina cea dinainte de veci, ascunsă puterii sale, despre mântuirea neamului omenesc putea fi cunoscută doar de cei care iau aminte la glasul din cer și într-acolo își îndreaptă privirile.

Păstorii îi auziră pe îngeri cântând venirea lui Hristos în trup – acei sărmani păstori din Bethleem, al căror singur izvor de înțelepciune era cartea deschisă a înțelepciunii lui Dumnezeu, arătată în frumusețea zidurilor Sale, neatinse de păcătoasa mână omenească. Iar celelalte părți a omenirii, care nu a auzit cântarea îngerească, prin lumina strălucitoare a stelei ce s-a aprins pe cer,

cerul parcă din gură i-a vestit: întru ale Sale a venit Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul care vine în lume.

Cerul le-a vorbit tuturor celor care au cunoscut slava lui Dumnezeu. Dar numai regii magi, ce căutau să descopere în cer judecățile lui Dumnezeu și erau gata să meargă oriunde pentru a afla adevărul, au priceput glasul cerului. Strângându-și comorile ca să le aducă în dar nou-născutului împărat, ei își lăsară tronurile, își părăsiră pământul natal și plecară neștiind încotro, urmând doar mersului stelei, care le arăta calea spre împărăția cea veșnică.

Anevoioasă le-a fost calea, dar raza stelei din Bethleem o lumina. Și înțelepții-magi, depășind toate piedicile, mergeau pe cărările arătate de cer, lepădându-și voia lor proprie. Steaua i-a adus la Ierusalim, unde au auzit cuvântul scris al lui Dumnezeu, iar apoi la Bethleem, unde au văzut Cuvântul întrupat, pe Dumnezeu în trup, și s-au închinat Soarelui Dreptății.

Iar lumea continua să freamăte în patimile ei.

Irod, auzind de nașterea Veșnicului împărat, căută să-l omoare; negăsindu-l, el ucise o mulțime de prunci, dar nu reuși să-l omoare pe Cel născut tainic în peșteră. Taina aceasta rămânea ascunsă pentru cei ce trăiau după stihiiile lumii acesteia. „El era printre oameni, dar ei nu l-au cunoscut” (In. 1, 31).

Ci li Se dezvăluia dreptat doar inimilor curate, căutătoare a dreptății lui Dumnezeu, gata să lupte pentru adevăr, descoperindu-Se și acelor care voiau să-și curate inima și erau gata să-și supună propria voie voii cerești.

Și a venit vremea când lumina de la Bethleem s-a întins peste toate marginile lumii. „Astăzi va fi iarăși pace! Unii au fost gata să-L omoare pe Prunc și se străduiesc să îi ștergă numele, alții parcă nici nu-L observă. Dar El este printre noi, descoperindu-Se acelor care „încearcă mărturiile Lui³⁸ și îl caută cu toată inima lor” (Ps. 118, 2). „Pentru ce s-au întărâtat neamurile și popoarele au cugetat deșertăciuni? Îi va paște pe ei cu toiag de fier, ca pe vasul olarului îi va zdrobi pe cei ce L-au mâniat pe El!” (vezi Ps. 2, 1, 9). Iar steaua de la Bethleem iarăși strălucește nevăzut deasupra lumii, chemând toate popoarele și pe fiecare om în parte să-și ațintească privirea spre cer, sus să-și țină inima, să cadă la Noul-Născut și să se bucure cu bucurie mare, fiindcă cu noi este Dumnezeu! „Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți, neamuri, și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu!”. Hristos S-a născut!

Maica Domnului, cinstita in mod deosebit a doua zi de Craciun

A doua zi de Crăciun, pe 26 decembrie, Biserica Ortodoxă prăznuiește Soborul Maicii

Domnului și pe Sfântul Cuvios Nicodim cel Sfințit de la Tismana.

Biserica Ortodoxă sărbătorește în a doua zi de Crăciun, Soborul Maicii Domnului, aceasta fiind una din cele mai vechi sărbători în cinstea Fecioarei Maria care datează încă din sec. al V-lea. Cuvântul sobor înseamnă adunare de oameni, iar în cadrul liturgic el exprimă chemarea spre slujbă cât și adunarea în jurul sfântului prăznuit pentru ca aceasta prin rugăciunile sale să mijlocească în fața lui Dumnezeu pentru noi.

Soborul are loc în general după o mare sărbătoare și este pomenit sfântul sau sfânta care s-a făcut unealta lui Dumnezeu pentru împlinirea planului Dumnezeiesc. Soborul Maicii Domnului a devenit model de sărbătoare și pentru alți Sfinți precum Soborul Sf. Ioachim și Ana, Soborul Sf. Ioan Botezătorul sau Soborul Sf. Arhangheli.

Biserica a rânduit ca astăzi, a doua zi după Crăciun, să fie pomenită Maica Domnului împreună cu soborul celor care o cinstesc pe ea. Cinstirea deosebită pe care o aducem Maicii Domnului este foarte importantă deoarece Maica Domnului reprezintă iubirea milostivă, smerită, ocrotitoare și a devenit icoană vie a Bisericii. Fecioara Maria este Maica Mântuitorului nostru Iisus Hristos și ocrotitoarea tuturor creștinilor, precum și a familiei creștine. Astăzi, adunarea cea cerească se unește cu adunarea pământească în jurul Maicii Domnului pentru a cinsti sfințea Sa.

Pruncul pe care L-a născut Fecioara Maria este cu adevărat Dumnezeu. Fecioara Maria reprezintă astfel omenirea în fața lui Dumnezeu, se face templu curat al Lui Hristos, primindu-L și născându-L pe Mesia, devenind astfel mijlocitoare pentru noi în fața Domnului, Eva cea nouă, mama noastră a tuturor.

Soborul Macii Domnului este unul din cele cinci mari praznice din anul bisericesc închinat Sfintei Fecioare Maria.

Sărbătoarea Soborului Maicii Domnului înseamnă sărbătoarea soborului creștinilor, care se adună spre a cinsti pe Maica Domnului, imediat după Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos. Prin acordul ei liber ea a dat trup Fiului Veșnic al lui Dumnezeu celui nevăzut, celui necuprins, celui inaccesibil sau neapropiat și L-a făcut cuprins, văzut și aproape de oameni. Maica Domnului este cinstită pentru că este Născătoare de Dumnezeu. Ea poartă acest nume mare și sfânt de Născătoare de Dumnezeu și pentru că nu a pierdut fecioria prin naștere, ea se numește și pururi Fecioară Maria“.

Maica Domnului, icoana vie a Bisericii, a interiorizat în ea pe însuși Dumnezeu Cuvântul, Mântuitorul lumii. „Maica Domnului este pregătită și ea, nu doar conștiința poporului Israel, care aștepta pe Mântuitorul prezis de profeți. La vârsta de 3 ani este dusă la Templul din Ierusalim, unde stă 12 ani, meditănd și rugându-se. Ea ascultă cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi, astfel pregătindu-se să interiorizeze în ea nu doar cuvântul din carte, ci pe Dumnezeu Cuvântul, izvorul cuvintelor din cărțile sfinte. Maica Domnului este și icoana Bisericii, care poartă în ea pe Hristos și Îl arată lumii. Maica Domnului, în icoanele noastre, poartă pe brațul stâng, aproape de inimă, pe Pruncul Iisus, care stă pe brațul ei ca pe un tron și cu mâna ei dreaptă Îl arată pe El și în timp ce Îl arată, ea fiind în stare de rugăciune, primește binecuvântarea Lui. Prin aceasta înțelegem că Biserica rugătoare, a cărei icoană sfântă vie este Maica Domnului, trăiește din binecuvântarea Fiului ei, din binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos.

Taina Nașterii Fiului lui Dumnezeu ca Om din Fecioara Maria a fost prevestită de prorocii Vechiului Testament: „Această taină a Nașterii Fiului lui Dumnezeu Iisus Hristos ca Om din Fecioara Maria a fost prevăzută de prorocii Vechiului Testament

care au prezis și prevăzut Taina Nașterii Fiului lui Dumnezeu Mântuitorul Lumii din Fecioara Maria. Astfel, Patriarhul Iacob vede o scară care unește cerul cu pământul și pe această scară coboară și urcă îngerii din ceruri. Sfinții Părinți ai Bisericii au tâlcut această scară ca fiind Taina Întrupării Mântuitorului Iisus Hristos din Fecioara Maria. Prin lucrarea Duhului Sfânt, Cel Veșnic din Ceruri coboară pe pământ în timp și, deci, Maica Domnului este scara prin care Dumnezeu coboară pe pământ prin Întrupare; Fiul lui Dumnezeu devine om din iubire pentru oameni și pentru mântuirea lor. Maica Domnului prin smerenie, prin ascultare, prin această dăruire de sine totală se învrednicește a fi vas ales al Întrupării Mântuitorului Iisus Hristos. De aici vine cinstirea ei deosebită. De aceea, Biserica o preamărește ca fiind mai cinstită de cât Heruvimi și mai mărită fără de asemănare decât Serafimii care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul a născut. Arată acum de ce este mai cinstită de cât Heruvimi și mai mărită fără de asemănare decât Serafimii pentru că din ea S-a născut Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul cel Veșnic. S-a făcut trup și S-a arătat în lume și a viețuit cu oamenii și prin moartea și prin Învierea Sa a izbăvit de păcat și de moarte neamul omenesc.

Preafericitul Părinte Patriarh DANIEL

Sfântul Apostol și Arhidiacon Ștefan

Creștinismul întemeiat e Iisus Hristos, Mântuitorul nostru Cel născut în peștera din Betleem, va primi în sânul său, încă din zori, sute și mii de suflete, atrase de mărturiile Sfinților Apostoli și ucenicii lor, dar convinse mai ales de puterea de jertfă a creștinilor martiri.

Scriitorul apologet Tertulian (160-240) avea să consemneze, în această privință, în lucrarea sa Apologetica: „Ori de câte ori suntem secerăți de voi, persecutorii, ne facem și mai numeroși; sămânța este sângele creștinilor” („semen est sanguis christianorum”). Iar cel care deschide șirul martirilor este Sfântul Arhidiacon Ștefan, despre a cărui slujire și martiriu citim pe larg în Faptele Apostolilor, la cap. al 6-lea și al 7-lea. Biserica nu l-a uitat și i-a rânduit, iată, zi de luminoasă pomenire, tocmai la praznicul Nașterii Domnului.

De aceea îi aducem și noi prinos de cucernică recunoștință, o dată cu întreaga creștinătate. Una dintre cele mai frumoase evocări a sfintei sale mucenicii socotim a fi Acatistul, atât ca mijloc de cinstire, cât și ca formă de rugăciune. Mergând pe firul lui, vom alege câteva versuri, spre ilustrarea minunatei glăsuirii despre viața și mucenicia sa:

• „Bucură-te, ușa mucenicilor...” (Icos I). Într-adevăr, ca întâiul martir creștin, a deschis prin jertfa sa ușa cetelor de mucenici, care vor

împodobi cerul și pământul cu exemplul dăruirii lor totale. Ușa Cea Mare este, de fapt, Hristos, căci El a spus: „Eu sunt Ușa. De va intra cineva prin Mine, se va mântui!” (Ioan, X, 9). Dar, urmând lui Hristos, fiecare creștin poate fi o „ușă” de trecere a semenilor săi, spre Împărăția Cerurilor;

• „Bucură-te că Hristos te-a încununat frumos...” (Icos I). Dragostea sa jertfelnică i-a adus, de fapt, prima cunună de mucenic în istoria creștinismului. Chiar și numele său consună, etimologic, în acest sens: stephanos (gr.)=cunună, coroană. Asemenea lui toți cei care-i vor urma exemplul vor primi cununa vieții, precum inspirat scrie Sfântul Apostol Iacov: „Fericit este bărbatul care rabdă ispita, căci lămurit făcându-se va lua cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El” (I, 12);

• „Bucură-te că Raza Dumnezeirii ai văzut...” (Icos 2), iar puțin mai încolo „Bucură-te că acum vezi pe Sfânta Treime...” (Icos V). Iată, așadar, răsplata celor vrednici: dacă pe pământ întrezăresc doar o rază din strălucirea Dumnezeirii, în ceruri văd chiar fața Preasfintei Treimi!

• „Bucură-te următorule al patimilor lui Hristos; Bucură-te că ai fost botezat ca El” (Icos VI). Sub ploaia de pietre a iudeilor nemintoși, cu Ștefan s-au împlinit cuvintele Mântuitorului: „Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine și pe voi va vor prigoni...” (Ioan XV, 20). Dacă Ștefan va fi zis smerit, „slugă nevrednică sunt...” și noi de-a pururi să rostim, după învățătura Mântuitorului, niciodată părându-ni-se ca am făcut prea mult pentru aproapele: „Slugi nevrednice suntem, căci eram datori să facem ceea ce am făcut!” (Luca XVII, 10);

• „Bucură-te prietenul lui Dumnezeu cel curat...” (Icos 8). Era curat pentru că nu s-a întinat cu ademenirile hulitorilor iudei. S-a învrednicit a fi prietenul lui Dumnezeu, pentru că n-a ieșit de sub porunca și ascultarea lui Hristos, Care a spus: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc” (Ioan XV, 14); Ștefan, ca de altfel toți sfinții, este prieten nu numai cu Dumnezeu, ci cu toți creștinii care împlinesc poruncile Dumnezeiești. Este un mare dar de la Dumnezeu prietenia sfinților! Într-o lume în care prietenia multora este interesată și adesea trădătoare, prietenia sfinților este statornică, curată și lipsită de interese.

Se știe că avem „prieteni” mai ales atunci când o ducem bine, când avem o funcție, când suntem sănătoși și bogați. Dacă ne îmbolnăvim, pierdem funcțiile, suntem săraci etc., mulți dintre cei care mai înainte s-ar fi jurat că țin la noi, ne părăsesc.

Ei bine, sfinții sunt prietenii noștri statornici, a căror atașament îl simțim mai ales atunci când suntem bolnavi, săraci, marginalizați... Pe de altă parte, legat de prietenie, în general, trebuie să ne întrebăm, totuși, dacă nu cumva din pricina noastră ne ocolesc mulți dintre cei

pe care i-am vrea apropiați... Răspunsul ni-l dau tot sfinții: ei se bucură de prietenia lui Dumnezeu pentru că sunt plăcuți în comportament! Așadar, de vrem să avem prieteni sinceri, să avem conduita pe care au avut-o sfinții.

• „Bucură-te grabnicule ajutor al celor ce te cheamă...” (Icos 12). Trebuie să reținem, în sfârșit, că Sfântul Arhidiacon Ștefan, nu este doar un mucenic prea-minunat, încununat în lălașurile cerești, ci și un puternic rugător înaintea tronului Preasfintei Treimi.

De aceea, glăsuim și noi o dată cu alcătuitoarea inspirat al Acatistului: „O, prea dulce mucenice al lui Hristos Ștefan, primește aceste puține cuvinte din gurile noastre cele de tină și te roagă pentru noi, nevrednicii, ca prin rugăciunile tale să ne mântuim de mânia lui Dumnezeu și de ceasul cel înfricoșător al judecății; ca împreună cu tine să cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!”.

Parintele Vasile Gordon

Ziurel de ziua

Radu Gyr

Tot mai arde cerul sus,
ziurel de ziua,
peste ieslea lui Iisus,
ziurel de ziua.
Vitleeme, colț de rai,
ziurel de ziua, îngeri
palizi încă ai?
Ziurel de ziua.

Alb și fraged Vitleem,
ziurel de ziua, în ce vis să te mai chem?
Ziurel de ziua.
Steaua sfântă de Crăciun, ziurel de ziua,
din ce praf s-o mai adun?
Ziurel de ziua.
Lacrimi mari pe cer
s-aprind
ziurel de ziua,
prin tristeți de foc colind,
ziurel de ziua.
Pentru-nsângeratul mag,
ziurel de ziua, pune, Doamne, spini pe prag,
ziurel de ziua.
Și acoperă cu lut,
ziurel de ziua,
Vitleemul meu pierdut,
ziurel de ziua.

**Mulțumiri enoriașilor parohiei „Sfântul Nicolae”, care în rugăciune au fost alături de noi la sărbătoarea hramului bisericii noastre, 5-6 decembrie 2020. Mulțumiri se cuvin aduse membrilor Consiliului Parohial, Comitetului Doamnelor, doamnelor profesoare de la Școala Duminicală și elevilor, donatorilor și tuturor credincioșilor bisericii Sfântul Nicolae.
Bunul Dumnezeu să le răsplătească dragostea!**

Dragi enoriași,
SLUJBELE BISERICII NOASTRE
le puteți vedea și prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii
www.stnicholaschurch.net
sau pe pagina de Facebook
St Nicholas Romanian Church, NY